

lende ligeoverfor Speculanthandleren er nødvendig for at skaffe tilstrækkelig Dvsfordring til den faste Handel, saa bør den lovigvende Magt ikke vige tilbage for den Misbilligelse, der maaskee siden kunde følge deraf. Jeg troer, at jeg allerede har tilladt mig at udhæve det Tilstrækkelige, for at godtgjøre, at det ikke er uden Grund, naar der i sin Tid har været foreslaaet en Afgift paa Speculanthandelen, der skulde være til Betyggelse for den faste Handlende. Det er imidlertid paa den anden Side jo ganske naturligt, at denne Afgift er underkastet et vilkaarligt Skjøn, og man kan ikke angive nogen absolut Grænsse for, hvad der netop er den rigtige Afgift. Det er afhængigt af hele den Forestilling, man gjør sig om Forholdet mellem den faste Handel og Speculanthandelen, og jeg er derfor ikke istand til at angive nogen bestemt Grund, hvorfor det skulde være absolut rigtigere at ansætte den til 3 Rd. end til 9 Mk. Jeg troer imidlertid, efter min personlige Anskuelse, at 9 Mk. ikke vilde være tilstrækkelig; men jeg anseer i alt Fald 9 Mk. for bedre end slet Intet, og jeg anseer den Stilling, der vil fremkomme, dersom ingen Afgift lagdes paa Speculanthandelen, for meget farlig for Islands fremtidige Forsyning.

Der er endnu et andet Punct, som jeg, medens jeg har Ordet, skal tillade mig at bringe under nærmere Omtale. Det er med Hensyn til den Paragraph, der efter Udvalgets Forslag bliver § 7, og hvortil Udvalget har foreslaaet, at den Afgift, der skulde bestemmes som Differentialafgift for de Stater, hvor danske Skibe og deres Ladninger ere underkastede høiere Afgifter end de, der høre hjemme i Staten selv, skulde ikke kunne overskride et Maximum af 10 Rd. Foruden Spørgsmaalet om Speculanthandelens særlige Bestatning, er der ganske vist ikke noget andet

Spørgsmaal i det her foreliggende Lovudkast, der er saa vanskeligt at afgjøre som det Spørgsmaal, hvorledes der skal forholdes med Hensyn til fremmede Skibe fra de Stater, hvor de danske Skibe beskaffes med en særlig Afgift, naar de komme i deres Havne. Det synes at ligge ganske nær, at, naar Forholdet er saaledes, at de fremmede Skibe, som anløbe de danske Havne, ere ligeberettigede med danske Skibe, medens derimod danske Skibe, der komme til de fremmede Havne, ere paalagte en betydelig høiere Afgift end den vedkommende Stats egne Skibe, saa maa Handelen derved gaae over i den fremmede Stats Undersaatters Hænder. Det er med Hensyn til dette Lovforslag egentlig kun Spanien, som Spørgsmaalet fornemmelig angaaer.

Handelen paa Spanien er af meget stor Betydning for Island. Der udfiktes aarlig fra Island til Spanien flere Tisf end til noget andet Land, og i Spanien er Tisfen, naar den indføres i danske Skibe, underkastet en overordentlig betydelig Told, som om trent beløber sig til det Dobbelte af, hvad Tisfens Værdi er paa selve Productionsstedet. Nu søger man at skaffe den islandsk Tisf et bedre Marked i Spanien end hidtil, derved, at man frittager den spanske Handlende for Afgift, naar han løber med sit Skib op til Island. Det er jo ogsaa ganske vist, at det vil bidrage meget betydeligt til at skaffe en lettere Afsetning af den islandsk Tisf for betydeligt høiere Priser; men det vil ogsaa have den Følge, at den danske Kbheder vil være saagodtsom udelukket fra Markedet paa Island; thi han kan købe Tisfen billigere i norske Havne og vil derfor vist ikke let søge til det islandsk Marked, naar der betales saadanne Priser, som kunne svare Regning for den spanske Kjøbmand.